

چه سالی این جایزه را برای شما گذاشتند؟

سال ۱۳۹۳.

یعنی یک جایزه حدود هفت سال و هشت سال، البته هفت سال پابرجا بود. هنوز این جایزه پابرجا است؟

هنوز هم آن جایزه لیست سیاه هست.

ولی شما خیلی راحت توی شهر تردد می کنید.

حالا که الحمدلله کشور ما آزاد است.

اگر دستگیر می شدید در بگرام یا گوانتانامو حضور داشتید، فکر می کنید مقاومت تان می شکست؟

مسلمان وقتی در مسیر جهاد قدم می گذارد از مصائب و مشکلات و امتحاناتی که در این مسیر متصور است، خودش را تربیت می کند که مقاومت کند. امید ما این بود که ان شاء الله مقاومت بکنیم ولی تقدیر الحمدلله با یک ابتلای بزرگ ما را آزمایش نکرد.

روز خروج امریکا، در خیابان های کابل چه خبر بود؟

همه مردم شادی و سرور داشتند و شلیک های شادمانه می کردند. روزهایی بود که دنیا و امریکا تصورش را نداشت. تنها مجاهدین در پرتوی ایمان شان، باورهایشان به این روز انتظار داشتند، امید داشتند که الحمدلله آن روز رسید.

و آن روز شما خیلی خوشحال بودید؟

دقیقاً، نبود برادرهای مجاهد ما که در این مسیر شهید شدند، احساس دیگری به انسان می داد ولی الحمدلله در مجموع بسیار خوش و ممنون لطف الهی بودیم.

آیا شمایی که ۲۰ سال جنگیده بودید، جنگ را می شناختید، حتی قوام و دوام نیروهای ارتش افغانستانی را هم رصد کرده بودید، فکر می کنید پشت پرده معامله ای شده بود که در مقابل نیروهای طالب هیچ گونه مقاومتی صورت نگرفت؟

نه، اصلاً روحیه مقاومت دیگر باقی نمانده بود. دیگر کسی حاضر نبود به خاطر آن نظام فرسوده، دست نشاندۀ امریکا و متحدینش بجنگد و خودش را به خطر بیندازد. قبل از آن امتیازاتی داشتند، عساکره و اردوی پلیس، آن روزها این امتیازات شان و حقوق شان هم درست پرداخت نمی شد.

یک اردوی اجیر تازمانی که برایشان پول و امکانات داده می شود به خاطر پول مقاومت می کنند ولی وقتی خبری از پول و امتیازات و حقوق نباشد روحیه هم نباشد مقاومت ممکن نیست.